Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/34/2018
Identifikačné číslo spisu:	3817010383
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. František Mozner
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3817010383.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému D. T. a spol. pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a iné na neverejnom zasadnutí konanom 25. septembra 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného D. T. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 2. novembra 2017, sp. zn. 2To/80/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného D. T. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) z 22. augusta 2017, sp. zn. 3T/74/2017, bol obvinený D. T. uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., § 155 ods. 1 Tr. zák. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. a) Tr. zák., sčasti spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že 27. novembra 2016 v čase od 01.01 hod. do 01.15 hod. na Ulici A. v F., na parkovisku pred HM Tesco, pod vplyvom alkoholických nápojov s obvineným O. P. fyzicky napadli poškodeného P. D. a to tým spôsobom, že mu najprv dal obvinený O. P. otvorenou dlaňou pravej ruky facku a následne, keď sa chcel poškodený pred nimi ako i ďalším atakom ukryť v motorovom vozidle zn. Škoda Felicia, EČV: F., modrej farby, na zadných sedadlách, tak za ním cez spolujazdcove dvere vošiel do motorového vozidla obvinený D. T. a cez zadné dvere za vodičom obvinený O. P., ktorí ho bili a udierali rukami po celom tele a kopali mu do dverí predmetného osobného motorového vozidla, kde od útoku po chvíli upustili, nasadli do privolaného vozidla taxi služby s názvom S., z ktorého následne po krátkej jazde obaja vystúpili, nakoľko poškodený sa rozbehol smerom k tomuto taxíku a obvinený D. T. pristúpil k poškodenému, zvalil ho na zem a zmocnil sa teleskopického obušku, ktorý mal poškodený pri sebe, a s týmto ležiaceho poškodeného najmenej jedenkrát udrel do oblasti hlavy v oblasti záhlavia (životne dôležitého orgánu), opakovane bližšie nezistený krát do oblasti rúk, ktorými si poškodený kryl oblasť hlavy, pričom mu týmto konaním obvinený D. T. spôsobil zranenia, a to otras mozgu I. stupňa, tržne zmliaždenú ranu záhlavia, pomliaždenie pravej strany hrudníka, pomliaždenie chrbtov oboch rúk, ktoré zranenia si vyžiadali liečbu a narušenie obvyklého spôsobu života v trvaní 20 dní, počas ktorých musel poškodený dodržiavať kľudový pohybový režim

bez fyzickej záťaže a mal sťaženú možnosť vykonávania vlasovej hygieny.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 2. novembra 2017, sp. zn. 2To/80/2017, zamietol podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému D. T. doručené 18. decembra 2017 a jeho obhajcovi 11. decembra 2017, ako aj proti rozsudku prvostupňového súdu podal obvinený 26. februára 2018 prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g), h), i) Tr. por.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku namieta obvinený nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., keďže táto je podľa neho založená len na výsluchu znalca, bez dostatočného vypočutia poškodeného a spoluobvineného O. P.. V tejto súvislosti uviedol, že to bol práve poškodený, ktorý naňho zaútočil teleskopickým obuškom, obvinený sa bránil a pri tejto obrane dostal poškodený ranu do hlavy svojim teleskopickým obuškom. Túto ranu poškodený nemohol dostať na zemi, ako sa to uvádza v rozsudku, pretože v tom prípade by rana musela byť vertikálna, hoci v skutočnosti bola horizontálna. Navyše poukázal na to, že poškodený mal byť práceneschopný celkovo dvadsať dní, z čoho ale iba jeden deň bol v nemocnici.

V ďalšej časti svojho dovolania obvinený tvrdí, že prvostupňovým súdom mu bola nesprávne priznaná priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., pretože bol odsúdený za trestné činy spáchané v jednočinnom súbehu, čo podľa jeho názoru vylučuje možnosť použitia tejto priťažujúcej okolnosti. Taktiež poukázal na podľa neho nesprávny postup súdu pri aplikácii § 38 ods. 5 Tr. zák. pretože, ak by súd ukladal trest upravený podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., musel by byť zákonný dôvod na jeho ukladanie uvedený aj v skutkovej vete tohto rozsudku, s doplnením toho, či obvinený vykonal celý trest alebo aspoň jeho časť a rovnako tak vyjadrené aj opätovné spáchanie zločinu v právnej vete takéhoto rozsudku. Len na základe takto formulovaného výroku o vine by bol podľa obvineného následne možný postup podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. pri ukladaní trestu. V tejto súvislosti tiež namieta, že sa o tejto skutočnosti dozvedel až pri vyhlásení odsudzujúceho rozsudku, pričom ani z podanej obžaloby, ani zo záverečnej reči prokurátora na hlavnom pojednávaní nevyplýva, že by sa uvedeného postupu prokurátor domáhal, čo v spojení s vyššie uvedeným potvrdzuje, že použitie § 38 ods. 5 Tr. zák. v danom štádiu konania a za danej situácie neprichádzalo do úvahy.

V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vyslovil porušenie zákona a napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu zrušil.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu obvineného uviedol, že právna kvalifikácia skutku je odvodená najmä od svedeckých výpovedí a nesúvisí len so znaleckým posudkom vypracovaným v tejto veci a následným výsluchom znalca. V predmetnej veci išlo o útok teleskopickým obuškom, teda predmetom, ktorým bolo možné útok voči poškodenému zintenzívniť a teda predpokladať vážnejší následok, než v prípade útoku bez takéhoto predmetu. Pre právne posúdenie predmetného skutku navyše nebolo podstatné to, po aký dlhý čas bol poškodený hospitalizovaný v dôsledku zranení, ktoré utrpel, ale podstatné bolo to, po aký dlhý čas mal narušený obvyklý spôsob života, pričom v predmetnej veci je skutok kvalifikovaný len ako pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Tr. zák., teda pri ňom nedošlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví. Úmysel obvineného D. T. bol podľa prokurátora daný skutočnosťou, že si bol vedomý zranení,

ktoré môže spôsobiť poškodenému pri úderoch obuškom, a sám v tejto súvislosti vypovedal, že obuškom útočil na hlavu poškodeného len s miernou intenzitou. Uvedené však odporuje záverom znaleckého posudku, v zmysle ktorého bol útok na hlavu poškodeného vedený väčšou intenzitou, než útok na oblasť rúk. Z uvedeného vyplýva, že obvinený konal v nepriamom úmysle v zmysle § 15 písm. b) Tr. zák., pretože bol uzrozumený s možnosťou spôsobiť poškodenému ujmu na zdraví a vedel, že túto ujmu môže svojim útokom spôsobiť. Ako nedôvodnú vyhodnotil prokurátor aj námietku obvineného týkajúcu sa nedostatočného výsluchu svedkov ohľadom okolností spáchania skutku, pretože svedkovia boli vypočutí na hlavnom pojednávaní, kde mali obvinený
ako aj jeho obhajca možnosť klásť im otázky, vyjadriť sa k ich výpovediam a poukazovať na rozpory s ich výpoveďami z prípravného konania.

Vo vzťahu k námietke obvineného týkajúcej sa nesprávneho použitia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. prokurátor uviedol, že obvinený svojim konaním naplnil skutkové podstaty tak zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. k § 155 ods. 1 Tr. zák., ako aj prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., sčasti spáchané formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., teda spáchal viac trestných činov v jednočinnom súbehu, čo odôvodňuje použitie tohto ustanovenia. Pritom zdôraznil, že priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. nebola obvinenému pri ukladaní trestu zohľadnená z dôvodu aplikácie § 38 ods. 5 Tr. zák.

Napokon, vo vzťahu k námietkam obvineného týkajúcim sa ukladania trestu podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. prokurátor uviedol, že táto úprava trestnej sadzby vyplýva z odsúdenia obvineného rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 5T/30/2009, ktorým bol odsúdený za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, ktorý vykonal 13. marca 2016. Okolnosti majúce vplyv na ukladanie trestu, uvedené v § 38 Tr. zák., nie sú nevyhnutne súčasťou výroku o vine a vždy sú uvádzané iba pri ukladaní trestu, pretože majú vplyv na stanovenie trestnej sadzby, v rámci ktorej môže byť trest uložený. Prokurátor poukázal v tejto súvislosti tiež na to, že na hlavnom pojednávaní konanom 22. augusta 2018 vo svojej záverečnej reči navrhoval uloženie trestu obvinenému aj podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., čo je zrejmé zo zápisnice o tomto hlavnom pojednávaní a zároveň to neguje tvrdenie obvineného o tom, že o uvedenej skutočnosti sa dozvedel až pri vyhlásení rozsudku. Navyše, dovolateľ nepodložil žiadnym konkrétnym rozhodnutím svoje tvrdenie o tom, že predchádzajúce odsúdenie je potrebné uvádzať v skutkovej vete, pričom s týmto tvrdením sa prokurátor nestotožnil.

V podstate z týchto dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g), h), i) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri

rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Teda pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Tr. por.

Vychádzajúc z uvedeného treba preto v prvom rade konštatovať, že dovolateľom označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obsahovo nezodpovedá žiadna z ním vecne prezentovaných námietok. Zároveň mimo akýkoľvek obvineným uplatniteľný dovolací dôvod stoja jeho námietky založené na tvrdení, že to bol práve poškodený, ktorý naňho zaútočil teleskopickým obuškom, on sa iba bránil a pri tejto obrane dostal poškodený ranu do hlavy svojim teleskopickým obuškom. Svojou povahou ide totiž o námietky skutkové, ktoré sú, ako už bolo uvedené vyššie, v konaní o dovolaní obvineného vylúčené. Výslovne to vyplýva z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por., podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať a meniť (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014).

Pokiaľ ide o námietky obvineného týkajúce sa nesprávneho použitia ustanovení § 37 písm. h) a § 38 ods. 5 Tr. zák., tie by v prípade ich preukázania bolo možné podradiť iba pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. [a nie aj pod dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.], keďže sa týkajú (podľa dovolateľa) nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy, ktoré sa viažu k rozhodovaniu o treste (pozri tiež stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 5/2011 a rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 18/2015). Ani tento dovolací dôvod však nie je zjavne splnený.

V tomto smere je potrebné predovšetkým uviesť, že priťažujúca okolnosť spočívajúca v tom, že páchateľ spáchal viac trestných činov [§ 37 písm. h) Tr. por.], sa uplatní bez ohľadu na to, či boli trestné činy spáchané jedným alebo viacerými skutkami, teda v jednočinnom alebo viačinnom súbehu. Použitie tejto priťažujúcej okolnosti je vylúčené iba v prípade (asperačného) zvýšenia trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., t. j. vtedy ak páchateľ spáchal dva alebo viaceré úmyselné trestné činy, z ktorých aspoň jeden je zločinom, dvoma alebo viacerými skutkami (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 1/2011). O takúto situáciu však v posudzovanej veci nejde. Navyše, ako vo svojom vyjadrení správne uviedol prokurátor, konštatovanie tejto priťažujúcej okolnosti nemalo vplyv na určenie výmery dovolateľovi uloženého trestu, pretože okresný súd postupoval podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., ktorý zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu v dôsledku prevahy priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. vylučuje.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa nesprávnej aplikácie ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák., treba v prvom rade uviesť, že dovolateľ nesprávne stotožňuje okolnosti odôvodňujúce určitú trestnú sadzbu a okolnosti určujúce výmeru trestu, ktorý má byť uložený konkrétnemu páchateľovi v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Podľa § 163 ods. 3 Tr. por. výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod

obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súčasťou popisu skutku v tzv. skutkovej vete rozsudku musia byť iba tie skutočnosti, ktoré napĺňajú niektorý zákonný znak skutkovej podstaty trestného činu. V prípade zákonných znakov odôvodňujúcich určitú trestnú sadzbu pôjde predovšetkým o skutočnosti napĺňajúce znaky kvalifikovaných skutkových podstát trestných činov, ktoré odôvodňujú použitie vyššej trestnej sadzby. Poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ale ani opätovné spáchanie zločinu, resp. obzvlášť závažného zločinu podľa § 38 ods. 5, ods. 6 Tr. zák. však nie sú zákonnými znakmi trestného činu [ak by tomu tak v konkrétnom prípade bolo, nebolo by možné na ne duplicitne prihliadnuť (§ 38 ods. 1 Tr. zák.)], ale predstavujú iba kritéria určujúce výmeru trestu, ktorý má byť páchateľovi uložený v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, t. j. trestnej sadzby určenej na základe zákonných znakov trestného činu (§ 38 ods. 8 Tr. zák.). Z tohto dôvodu potom poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ale ani okolnosť spočívajúca v opätovnom spáchaní zločinu, resp. obzvlášť závažného zločinu podľa § 38 ods. 5, ods. 6 Tr. zák. nemusia (a nemajú byť) súčasťou popisu skutku a postačí, ak je ich použitie vyjadrené vo výroku o treste a to uvedením príslušných zákonných ustanovení (§ 165 ods. 1 Tr. por.).

Napokon pokiaľ dovolateľ tvrdí, že uloženie trestu s použitím ustanovenia § 38 ods. 5 Tr. zák. prokurátor nenavrhol, táto jeho námietka nie je pravdivá, keďže prokurátor tak urobil v rámci záverečnej reči na hlavnom pojednávaní konanom 22. augusta 2017, čo vyplýva zo zápisnice, ako aj zo zvukového záznamu z tohto hlavného pojednávania.

Z týchto dôvodov najvyšší súd dovolanie obvineného D. T. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

a

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.